З Новим роком!

Український футбол

ЗАСНОВАНО В БЕРЕЗНІ 1991 РОКУ

Середа, 30 грудня 2009 року

№ 195 (2294)

Ціна вільна

У НОМЕРІ

3 стор.

Віктор Леоненко про рокіровку в «Динамо» та ранні вильоти наших клубів із євротурнірів

3 стор.

Юрій Калитвинцев про перемогу на юнацькому Євро

4-5 стор.

Десять найвизначніших подій 2009 року

6-7 стор.

Аналіз діяльності академії донецького «Шахтаря»

8 стор.

Відкриття музею Лобановського

ЧЕНКО 7

ЄВРО-2012
Київ
Харків
Донецьк
Львів

Шевченко визнаний другим нападником десятиріччя

Нападник київського "Динамо" Андрій Шевченко посів друге місце серед найкращих форвардів світу останнього десятиріччя. В опитуванні, яке проводив авторитетний інтернет-портал Goal.com, капітан збірної України поступився тільки бразильцю Рональдо, випереджаючи таких відомих футболістів сучасності, як Індзагі, Анрі, Рауль.

Анатолій ЗАЯЄВ:

Шева має стати тренером збірної!

З ким ще, як не з метром нашого футболу, говорити на таку важливу й делікатну тему, як зміна клубів нашими українськими футбольними богатирями?! І якщо Анатолій Тимощук поки що не може знайти себе в "Байєрні", то в Дмитра Чигринського й Андрія Шевченка справи йдуть краще.

— Анатолію Миколайовичу, перехід Дмитра Чигринського до найсильнішого клубу світу можна вважати досягненням всього українського футболу, чи не варто все так перебільшувати?

— Це справді велика справа! Ми дуже серйозно ставимось до нашого футболу і заслужили, щоб наші футболісти грали в найсильніших командах світу! Також я думаю, що перехід Дмитра змусить повірити в себе українську молодь, так само, як змусив Пуйоля згадувати свої найкращі роки й демонструвати все, на що він здатний.

— Як ви вважаєте, чи зможе Чигринський закріпитися в "Барсі", якщо новий контракт із клубом не підпише її нинішній тренер Гвардіола (*контракт у Пепа закінчується вже влітку і підписувати його він поки що не горить бажанням. –* **Авт.**)

— Так, Дмитро дружить з пасом і володіє хорошою довгою передачею. Він думає на полі, що дуже підходить стилю гри "Барселони". Дмитру зараз потрібно набратись досвіду й зрозуміти до кінця стиль гри "Барселони". Я думаю, що Гвардіола хоче підписати новий контракт, але поки що не поспішає, бо прагне побачити, чи його команда прогресуватиме і на що вона ще здатна.

— Окремо запитаю вас про Тимощука. Ваша думка: "Байєрн" просто не його клуб?

— Я розмовляв з Анатолієм на цю тему. Йому потрібний час, аби закріпився в складі. Думаю, команду взимку йому не потрібно змінювати, варто ще набиратись терпіння й працювати. "Байєрн" — прекрасна команда, і Анатолій заслуговує грати в ній. Анатолій – яскравий приклад зразкового професіоналізму.

— Дмитро та Анатолій у своїх попередніх клубах були лідерами, тепер же їхнє становище в клубах не таке очевидне, якщо не сказати більше. Чи важко це морально сприймати таким професіоналам?

— Думаю, що Тимощук уже найближчим часом може стати лідером того ж "Байєрна". Дмитро, звісно ж, теж дуже вихований і хороший хлопець. Він дочекається свого часу й буде грати.

— Повернення Шевченка до рідного "Динамо". На початку сезону це сприйняли так, ніби на нашу грішну землю спустився месія…

— Я тоді говорив: якщо Андрій повертається в "Динамо", то він має стабільно виступати. А якщо він уже не зможе грати на високому рівні, то має закінчувати з футболом. Як бачимо, він став лідером команди й грає просто блискуче. Я говорив про це із самим Андрієм на дні народження Григорія Суркіса, порівняв його футбольні подвиги з подвигом Гагаріна. Він дуже зрадів цим словам! До речі, ще я з ним спеціально зустрівся після гри проти "Таврії" в Симферополі. Я тоді розмовляв з Газзаєвим в коридорі. Він поспішав на прес-конференцію, і я попросив його покликати Шеву. Я знову сказав йому, що він — велика людина. В майбутньому він має стати тренером нашої збірної.

— Як ви вважаєте, хто із талановитої української молоді вже в найближчому майбутньому зможе повторити досягнення тих же Тимощука і Шевченка?

— Поки що не знаю, адже не маю змоги особисто спостерігати за розвитком того чи іншого перспективного футболіста. Якщо ж говорити про Ярмоленка, то він ще не готовий до подвигів. Якщо порівнювати з його українськими попередниками на позиції лівого півзахисника, то він їм поступається. Інколи навіть по м'ячу не може влучити у важливий момент.

— Що б ви побажали вітчизняному футболу у новому, 2010, році?

— Я бажаю, аби наші команди кожну гру проводили так, щоб стадіони були постійно заповнені. Також хочу побажати, аби все в нашій футбольній країні робилося для дитячого футболу, бо це злочин, коли наші хлопчики не мають хороших умов для занять.

Анатолій ВОЛКОВ.

Григорій ЯРМАШ:

Рік минув вдало

Гадаю, не варто нагадувати, якою сенсацією було сходження "Ворскли" до кубкових вершин цієї весни. Тоді хлопці Павлова просто героїчно подолали на шляху до такого бажаного трофея всіх своїх суперників, а в фінальному матчі заслужено обіграли "Шахтар" з рахунком 1:0. Не відзначити перемогу полтавської команди в турнірі "УФ" просто не міг, тому повернемось дещо в минуле — таке приємне для одного з ковалів того успіху — Григорія Ярмаша.

— Пам'ятаєте, як забив переможний гол у фінальному матчі Василь Сачко?

— Звісно! Філіп Деспотовський віддав на Йована Маркоскі, той пройшов, пробив по воротах. П'ятов відбив удар, але прямо на голову Василю. Сачко був у потрібному місці в потрібний час!

— Як вважаєте, найближчим часом "Ворскла" зможе повторити подібний успіх?

— Так, футболістам, які зараз є в команді, це до снаги. Ми робитимемо все можливе, аби виступити не гірше, ніж торік. Так, кубок виграти ми вже не зможемо, але в чемпіонаті є за що боротися. Ми постараємось бути якомога вище у турнірній таблиці.

— Якщо до початку того розіграшу Кубка мало хто вірив, що полтавці зможуть його вибороти, то після фінального матчу всі визнали, що "Ворскла" зробила це заслужено. Як ви самі вважаєте? Без фарту не обійшлось?

— Без фарту "Шахтар" би не виграв Кубок УЄФА, а "Барселона" — всі можливі трофеї. Без талану взагалі в футболі нікуди! Щоб команда добивалась хороших результатів, удача має йти поруч з нею. Але ми справді заслужили ту перемогу. В першу чергу, важкою працею і колосальною самовіддачею. Ось чому і удача прийшла до нас.

— Згадайте свої емоції після фінального свистка. Заради таких моментів варто жити, чи не так?

— Варто жити і грати в футбол! Цей трофей буде згадкою на все життя. Уже можна сказати, що ми чогось досягли, виступаючи за "Ворсклу". Емоції були приємними й незабутніми!

— Чи важко було Павлову пояснити своїм футболістам перед фінальним матчем, що вони можуть обіграти "Шахтар"?

— Микола Петрович нас, звісно ж, налаштовував на гру й говорив, що в нас є все — зарплати, умови, вболівальники. Але немає трофея. Втім, ми всі й так розуміли, що такий шанс для "Ворскли" може випасти раз на все життя, тому знехтувати ним ми не могли собі дозволити. Всі футболісти — і основні, і резервні, і травмовані — дуже хотіли перемогти, бо розуміли, що такого шансу вже може й не бути.

— Гаразд, а які моменти в своєму житті ви можете відзначити в 2009 році?

— Здобуття Кубка України, гра в Лондоні на "Уемблі" проти збірної Англії — грати в такій атмосфері... То незабутні враження, що й говорити! Також відзначу ігри проти "Бенфіки" та гру за Суперкубок проти "Динамо". Рік, думаю, минув вдало, але якби ж іще піднятися на кілька сходинок у чемпіонаті...

— До речі, перемога в Кубку країни надалі не заважала гравцям у моральному плані?

— Ми повірили в свої сили й відчували впевненість, але після кількох невдалих матчів і поразки від "Бенфіки" і фарт десь зник, і впевненість, і грати вже не виходило, як раніше.

— Ми все говоримо про фінал, а як би ви охарактеризували боротьбу на шляху до матчу проти "Шахтаря"? Пройти у півфіналі "Металіст" теж було неймовірно важко…

— Звісно, адже ця команда ставила перед собою таке ж завдання, як і ми, — пробитися до фіналу. На виїзді ми просто відстояли таку потрібну нульову нічию, а вже вдома перед власними вболівальниками показали все, на що здатні. Перший тайм ми тоді провели дуже добре, а другий — вже зіграли, що називається, по рахунку.

— І нарешті: уявіть, що ви, скажімо, президент футбольної країни, а сам футбол — жива істота. І ось в новорічну ніч ви до нього звертаєтесь із побажаннями.

— Шановний український футболе, хочу побажати тобі в новому році розвитку, класної інфраструктури, і не забувай дивитися на Європу й іти до неї семимильними кроками!

А вболівальникам побажаю, звісно ж, терпіння, адже улюблені команди виграють не завжди, а ваша підтримка потрібна їм як повітря!

Анатолій ВОЛКОВ.

Віктор ЛЕОНЕНКО:

У "Динамо" – нині найслабший напад за всі часи

Одним із розчарувань 2009 року стали ранні вильоти наших клубів із євротурнірів. Про причини цього й революційні зміни в "Динамо" ми вирішили поговорити з Віктором Леоненком, налаштованим завжди на об'єктивну критику, як каже сам Віктор Євгенович.

— Вікторе Євгеновичу, в чому причина раннього вильоту українських команд з Ліги Європи: сила суперників чи власна слабкість?

— І те, й інше. Наприклад, якщо говорити про команду Павлова, то вона робила все, що могла, але після того, як у Миколи Петровича забрали Кравченка, то його команда стала діяти просто за рахунок бійцівських якостей. Втім, я дуже поважаю те, що робить цей тренер і зробила його команда цього року. До того ж, не варто забувати, який серйозний суперник дістався Полтаві. Для команди і всього міста це був хороший досвід, але "Ворсклі" справді потрібно підсилюватись. "Металіст" розчарував, а ось донецький "Металург" зіграв непогано, лише досвіду не вистачило.

— "Металіст", на відміну від "Ворскли" й донецького "Металурга", отримував несіяного суперника і так розчарував уболівальників. Команда рано повірила, що і в Європі зможе перемагати в класі, як це часто бувало в чемпіонаті?

— Я думаю, що причина в іншому: команда помітно змінила свій склад і просто втомилася. До того ж, до "Металіста" в Європі й у так званій прем'єр-лізі почали всі ставитись серйозно.

А з прем'єр-лігою, я думаю, Україна трішки поспішила, адже ми до неї поки що не готові за своїм розвитком.

— Чи готові українські команди з третього по шосте місця гідно представляти країну в міжнародних змаганнях?

— Важко говорити однозначно. Тут велику роль відіграє те, які суперники дістаються нашим командам. Єдине, в чому я впевнений на сто відсотків, це те, що цим командам понад усе потрібно підсилювати свої склади. Думаю, це стосується і "Динамо" з "Шахтарем", бо в цих командах дуже багато баласту, на мою думку. А в донецькому "Металурзі" взагалі біда з цим. Ця команда, ніби з якоїсь іншої планети: тренери й гравці так часто змінюються, що я не встигаю запам'ятати їхні прізвища. Я трішки не розумію керівників клубу, хоча зараз команда має вигляд дуже непоганий.

— Тепер про "Динамо": яке ваше ставлення до того, що команду зараз тренує фахівець, не знайомий наочно з методами роботи Лобановського?

— Я дуже поважаю Газзаєва як тренера і людину: він завжди відповідає за свої слова і робить те, про що говорить. Зараз нові методи роботи, інше бачення гри. Не думаю, що Валерій Георгійович щось робить неправильно. Потрібно просто підсилюватись. У першу чергу, треба влити нову кров у відверто найслабшу ланку — напад. Милевський — найгірший футболіст команди. Я к тільки "за", аби він забивав і прогресував, але чи хоче цього Артем? Думаю, багато гравців "Динамо" теж не хочуть викладатися й перемагати. Їх і так все влаштовує. А від Милевського всі чекають чудової гри, а він поки що розчаровує. Він не розуміє, що грає погано. Потрібно, аби ЗМІ накинулися на нього з об'єктивною критикою. Чи до нього немає претензій? От ви всі мовчите, тому він і грає погано! Артем, мабуть, думає: "Хай говорять, я все одно класний".

— Після того, як ви дізналися, в якій групі гратиме в Лізі чемпіонів "Динамо", вірили, що команда зможе подолати груповий турнір?

— Відверто кажучи, думав, що будемо третіми. Але дуже зрадів, що нам дісталась найсильніша група. Турнір же називається Лігою чемпіонів, тому й добре, що грали проти всіх чемпіонів. Це була справжня єврокубкова осінь. А взагалі, УЄФА має змінити назву турніру, бо грають же треті й четверті команди чемпіонатів!

— Що, на вашу думку, киянам потрібно змінити в першу чергу?

— Газзаєв, як і я, теж був нападником, тому напад він має підсилити в першу чергу. Це найслабший напад за усі часи "Динамо", скільки я його пам'ятаю!

— Але Ігор Суркіс вже заявив, що форвардів не купуватиме, і тренер буде розраховувати на тих, хто є…

— У такому разі від команди й вимагати визначних результатів не потрібно! Де їм взятися, якщо немає кому забивати!

— Що б ви побажали в Новому році українським уболівальникам?

— Пропоную їм вболівати за свої команди і не кидати всяку... на поле! Хотілося б, аби люди після футболу збиралися й аналізували, а не кричали, били вікна в трамваях і одне одного. Любіть футбол, вболівайте і аналізуйте. Я заради цього й даю інтерв'ю!

Анатолій ВОЛКОВ.

Юрій КАЛИТВИНЦЕВ:

Пора змушувати всіх поважати себе

Оминути увагою перемогу підопічних Калитвинцева на юнацькому чемпіонаті Європи ми не могли. Наприклад, я вважаю, що цю перемогу можна ставити поряд із подвигом "Шахтаря". Нагадаю, що в фінальному матчі наші хлопці здолали збірну Англії з рахунком 2:0. Гармаш на п'ятій і Коркішко на 50-й хвилинах принесли нашій країні таку визначну вікторію. Про неї поговоримо з головним тренером команди Юрієм Калитвинцевим.

— Юрію Миколайовичу, які найприємніші згадки залишає по собі 2009 рік?

— Звісно ж, найприємніша згадка — перемога на юнацькому чемпіонаті Європи, який проходив в Україні влітку.

— Часто згадуєте той тріумф?

— Зовсім не згадую! І навіть жодних записів не дивлюсь і в голові цього не було! Порадів день чи два — й швидко зосередив увагу на іншій роботі. Навіщо згадувати те, що вже сталось?

— Цього року на юнацькому й дорослому рівнях ми, загалом, обіграли збірну Англії (*поразка національної команди в Лондоні — 2:1, нічия юнацької збірної — 2:2 ще в групі та дві перемоги: 2:0 — у фіналі юнацького ЧЄ та 1:0 — у Дніпропетровську, коли національна дружина боролась за другу сходинку в своїй групі. —* **Авт.**). **Це просто збіг обставин чи ці перемоги все-таки свідчать про великі перспективи нашого футболу?**

— Це точно не збіг обставин, адже ми здобули такі важливі дві перемоги над Англією! Думаю, це свідчить не тільки про наші перспективи, а й про те, що час уже забувати, що в футболі є гранди. Потрібно виходити й перемагати кожного суперника! Нам це до снаги й треба змушувати всіх поважати себе!

— Загалом, про провал нашої національної команди сказано вже дуже багато, та все ж запитаю вашої думки: що потрібно збірній змінювати, аби досягти хороших результатів?

— Нічого не можу сказати, бо це буде некоректно з мого боку. Я працював із іншими командами й не був в національній команді. А сказати як вболівальник я не можу, бо завжди дивлюсь ігри збірної України як спеціаліст.

— А тепер, власне, повернемось до юнацької збірної: пам'ятаєте, як і ким були забиті голи в фінальному матчі? На яких хвилинах?

— Я пам'ятаю, хто забивав і як ми грали, а те, на яких хвилинах ми забивали, абсолютно не важливо! Повторюю: я ту перемогу не згадую.

— Які шанси цієї, безперечно, перспективної молоді не втратити в період переходу в дорослий футбол?

— Шанси на те, що вони не зможуть себе проявити в дорослому футболі, дуже, на жаль, великі. Але все залежатиме від самих гравців і тренерів, з якими вони працюватимуть. Якщо ця молодь досі пам'ятає, що кожен із них – чемпіон Європи, то це до добра не доведе. Якщо ж вони мають інші високі цілі, то в них все може вийти.

— Перемога в тому фінальному матчі відкрила перед хлопцями непогані перспективи. Яка частка вашої заслуги в цьому?

— Думаю, що й поразка у фінальному матчі відкрила б непогані перспективи перед ними (усміхається. – **Авт.**). А моя заслуга... Я брав участь і напевно щось привніс, але сказати у відсотковому співвідношенні мені важко.

— Вам не здається, що ви як тренер переросли рівень дубля "Динамо" і юнацької збірної?

— Мені здається, що переріс уже давно.

— У зв'язку з цим не збираєтесь щось змінювати в найближчому майбутньому?

— Збираюсь. Причому вже дуже давно.

— Що ж тоді не вдається?

— Поки що всі пропозиції, які мені надходили, були не цікавими або не зовсім конкретними. Тому поки що я працюю там, де працюю.

— Чого б ви побажали нашій футбольній країні в Новому році?

— Уболівальникам хочу побажати любити й підтримувати свої команди. Не тільки тоді, коли вони перемагають. Футболістам хочу побажати здоров'я. І ще дуже б хотілося, аби весь наступний рік пройшов під егідою Євро-2012. Дуже хочеться, щоб ми там були не просто учасниками, а справжніми господарями.

Анатолій ВОЛКОВ.

Олексій Михайличенко, екс-головний тренер збірної України:

Оцінюючи мене, досі говорять про конспекти Лобановського. А чому ви думаєте, що я користуюся конспектами Лобановського, а не Бошкова, Сміта? Хтось бачив або читав ці конспекти?! Ми всі чиїсь учні, ми всі чиїсь ставленики. Немає незалежних людей!

10 найвизначніших

Гучні трансфери Шевченка, Чигринського та Тимощука

На повернення Шевченка до "Динамо" мало хто сподівався. На те мало збігтися чимало факторів: щоб дружина Шеви, Кристін Пазік, погодилася, щоб сам Андрій захотів з Італії повернутися до України, і найголовніше — щоб кишеня Шевченка не порожніла дзвінкими монетами. Збіглося. Більше того, Андрій заграв, як у найкращі свої часи, і плоди його дій на полі помітні. Хоча "Динамо" й вилетіло з єврокубків, провини Шевченка в тому немає. Один у полі не воїн.

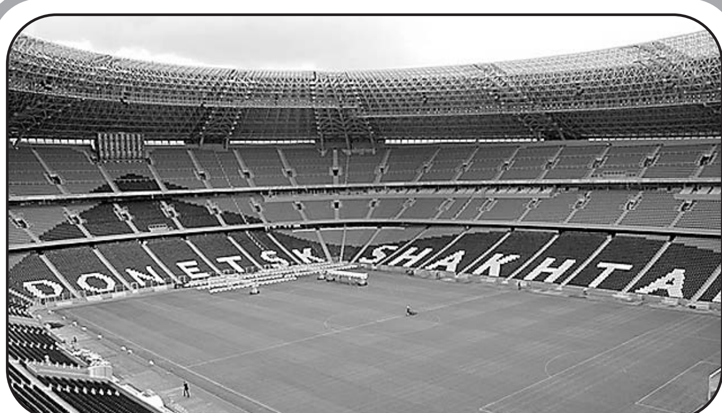
Перехід Тимощука із "Зеніта" до "Байєрна" напрошувався давно. Німці інтерес проявляли до екс-гравця "Шахтаря" майже рік, Тимощук, як людина-слова, пообіцяв, що догріє сезон у "Зеніті", а потім приєднається до баварців. От тільки, на жаль, справи у Тимощука в "Байєрні" поки йдуть не найкращим чином.

Як і в Чигринського, котрий влітку став гравцем найсильнішої команди планети. Ігрову практику Дмитро має не так часто, але не поспішатимемо і дамо Дмитрові час для адаптації в когорті мегазірок. Можливо, згодом ми будемо пишатися Чигринським не менше, ніж Шевченком.

Ранні прощання українських клубів з Кубком УЄФА

Нинішній сезон у єврокубковій кампанії дозволив одразу трьом українським командам стартувати в Лізі Європи. Та не передати словами, яке розчарування очікувало всіх нас після вильоту зі змагань на стадії плей-офф усіх трьох учасників. Якщо полтавській "Ворсклі" провал у матчі з "Бенфікою" ми ще пробачаємо, — ну не пощастило з жеребом команді Павлова й клас лісабонського клубу сумнівів не викликав. То від "Металіста" та донецького "Металурга" очікували більшого. Погодьтеся, після виходу до 1/8 фіналу минулого розіграшу виліт од "Штурму" підопічних Маркевича сприйняти було важко. За подібним сценарієм виступив і донецький "Металург", який за сумою двох матчів місцем у груповому турнірі поступився віденській "Аустрії". Після цієї кампанії виникає запитання: а чи варто нам так перейматися коефіцієнтами УЄФА й палко вболівати проти команд Румунії, аби ті не наздогнали нас в рейтингу? Як показала вже практика, більше — не завжди краще. Тож тепер донецькому "Шахтарю" доведеться віддуватися за всіх, й ті очки, які зароблять "гірники", ділитимуться на всіх п'ятьох, де четверо виявилися баластом.

Відкриття стадіонів "Донбас-Арена" та "Металіст"

Відкриття стадіону в Донецьку відбулося 29 серпня — у День шахтаря і День міста Донецька. У Харкові стадіон відкрили 5 грудня. Отож упродовж трохи більше трьох місяців в Україні офіційно з'явилися дві сучасні футбольні арени. Все ж, майбутній Євро-2012 робить свою справу – наша держава стає ще футбольнішою, і сподіваємося, що й Київ, і Львів згодом побудують — реконструюють такі ж прекрасні стадіони.

Загальна вартість "Донбас-Арени", проекту стадіону й парку навколо нього, складає 400 млн. доларів. Офіційна місткість стадіону — 51 504 місця. Для продажу призначені не всі місця, а лише 51 172 із загальної кількості: загальні місця для глядачів (47171), ВІП-місця (3133), місця в корпоративних ложах (868). Різницю в кількості місць для продажу і загальної місткості складають місця для преси (144).

Стадіон "Металіст", на відміну від "Донбас-Арени", реконструювали. Місткість стадіону нині становить 41 307 глядачів. За словами Олександра Ярославського, вартість реконструкції стадіону склала 600 млн. гривень, з яких 140 млн. отримано з Держбюджету, 80 млн. — з обласного, 50 млн. — з міського.

Перевибори президента УФПЛ та "справа Сироти"

Ну що ж, доки в ПФЛ триває розслідування діяльності Святослава Сироти, в якому не зайвою була б допомога, скажімо, Еркюля Пуаро, друга ліга (яка перебуває під патронатом названої організації) ось-ось втратить статус професійної. Про це ви зможете детальніше прочитати в одному з перших новорічних номерів, а тим часом Святослав Анатолійович, перебуваючи, за вже усталеною традицією, в лікарні, намагається відбити атаки колишніх своїх "любих друзів", періодично вигукуючи: "Нє віноватая я! Он сам прішол!"

А ось в УФПЛ, дивлячись на все це, вирішили сім разів відміряти, й лише потім брати до рук ножиці – вже втретє за рік Віталія Данилова переобирають на посаду президента прем'єрліги. Чесно кажучи, хотілося б побачити пана Віталія в дії. Сподіваємося, що з наступного року він вже закотить рукави і почне щось робити, а не вести перманентну словесну перестрілку з опонентами. Бо побачене за цей рік може скласти досить непогану конкуренцію цирку шапіто, але аж ніяк не нагадує намагання зробити наш футбол якіснішим.

Перемога в Кубку України "Ворскли"

Чотирнадцять років поспіль володарями Кубка України ставали переважно "Динамо" або ж "Шахтар". І, нарешті, гегемонія двох грандів перервалася. Полтавська "Ворскла" під орудою Миколи Павлова на шляху до фіналу здолала кіровоградську "Зірку", київську "Оболонь", донецький "Металург" та харківський "Металіст". А в фінальній грі, яка відбулася у Дніпропетровську, завдяки точному удару Василя Сачка перегарала не когонебудь, а володаря Кубка УЄФА — донецький "Шахтар". Недавно Микола Павлов відкрив таємницю: "Перед фінальним матчем Кубка України я сказав хлопцям: "Якщо виграєте, до кінця року я на все закрию очі". Але я ж не думав — а вони взяли й виграли! Довелося дотримати слова". От наразі "Ворскла" й опустилася на десяте місце в прем'єр-лізі.

подій 2009 року

Перемога на Євро збірної U-19

Генеральну репетицію перед чемпіонатом Європи-2012 вже маємо. Цього року Україна була господаркою юнацького Євро-2009. І, незважаючи на свої скромні масштаби, турнір закінчився тріумфом для команди Юрія Калитвинцева. У фіналі наші хлопці були сильнішими за родоначальників футболу англійців.

Україна не лише на “відмінно” впоралася з іспитом від УЄФА в плані організації турніру такого масштабу, а й довела потенціал нашої молоді. Підбиваючи підсумки континентальної першості, сайт Європейського футбольного союзу до десятки найкращих гравців турніру заслужено включив і двох українців — Дениса Гармаша та Кирила Петрова, які були ключовими фігурами в складі нашої команди.

Головним же нині вважаємо, аби наші тренери достойно оцінили можливості підростаючого покоління, щоб воно не загубилося в перенасичених легіонерами командах.

Поразка збірної України в плей-офф від Греції

Відверто кажучи, не дуже хотілося б під Новий рік згадувати ті поєдинки з греками з сумним виразом облич, казати: “Ми ж попереджали” тощо. А тому згадаю про інше.

За жеребкуванням ми з колегами спостерігали в редакції. Першою реакцією на греків була бурхлива радість, потім — похід до найближчого магазину з метою відсвяткувати. У магазині було багато задоволених облич, а велика черга до лікеро-горілчаного відділу зовсім не здивувала.

За кілька хвилин після закінчення матчу-відповіді: знову магазин, знову той самий відділ. Поряд — купа засмучених фейсів. Велика черга до лікеро-горілчаного відділу знову не дивує...

Перемога донецького “Шахтаря” в Кубку УЄФА

Безумовно — найвидатніша подія з точки зору результату за часів незалежності!

Ринат Леонідович Ахметов був терплячим, наче мати Тереза, споглядаючи, як його команда з року в рік “набиралася єврокубкового досвіду”. Ринат Леонідович жодного разу не здійснив свого потаємного наміру (впевнений, що такий був) спустити хлопців у шахти, дати їм в руки кайло й продемонструвати, як посправжньому заробляються гроші. Навіть після бухарестського “Рапіда”!

І, врешті-решт, донецькі терикони осяяв салют. Салют перемоги. Сотні, тисячі, а то й сотні тисяч шахтарів того дня піднімали келихи так, як не робили це навіть у день зарплати. Всі знали: то на честь перемоги! На їхній вулиці, нарешті, сталося свято. І саме того дня, а не в якийсь інший — “УСЬО БУЛО ДОНБАС!!! ”

Затвердження чотирьох міст від України на Євро-2012

Не випадково в науці нумерології число “4” означає солідарність та справедливість. До останнього ми вірили, що саме цими категоріями керуватиметься Виконавчий комітет УЄФА перед тим, як оголосити остаточне рішення щодо кількості приймаючих міст Євро-2012 від України. Були побоювання, але ми жили вірою та надією. І лише наприкінці року змогли зітхнути з полегшенням, коли УЄФА приймаючими містами офіційно було затверджено таких бажаних чотирьох претендентів з боку України: Київ, Донецьк, Львів та Харків. Так, раділи, немов діти, хоча насправді отримали те, що нам і так належало. Рішення це вже залишиться незмінним, адже залишилось обмаль часу, аби щось змінювати. Для України тепер головне — щоб слова, якими ми переконували чиновників УЄФА, не розійшлися з ділом. Ми, українці, говорити вміємо, а коли справа доходить до діла, та любимо його відкладати на завтра.

А ще “4” символізує надійність і стабільність, сумлінність, нових друзів і досягнення визнання. Тож, вперед, до роботи.

Тренерське рокірування в київському “Динамо”

Київське “Динамо” після майже десятиліття глибокої прірви з приходом Юрія Сьоміна ожило. І тим несподіванішою, чого гріха таїти, була заміна його на Валерія Газзаєва. Думки людей відразу ж розділилися. Хтось вважав Сьоміна занадто обережним і радів появі гарячого осетинського наставника. Головна думка була така: “Ну, при Газзаєві команда точно почне атакувати”. Утім, реальність виявилася зовсім іншою.

Валерій Георгійович вирішив не користуватися плодами роботи Сьоміна, а фактично почав усе з “чистого листа”. Апогеєм різного підходу до формування команди обох наставників став продаж Олександра Алієва до московського “Локомотива”. Відразу ж подумалось: “А Сьомін з усіма гравцями знайшов контакт”. Дратувало багатьох уболівальників і те, що Газзаєв практично повністю ігнорує можливість робити заміни тоді, коли всім вони видаються очевидними. Звісно, на все це можна відповісти: мовляв, тренеру видніше. Але ж від факту програшів на останніх хвилинах нікуди не дітися...

Коротше кажучи, все дуже й дуже неоднозначно. І єдине, що залишає місце для надії на краще, — тренерська робота Валерія Георгійовича в ЦСКА. Й швидке повернення у рідні казарми...

Патрік фон Ліувен, директор Академії "Шахтаря":

Дуже шкода, що в Україні немає ліги U-19. Це, на мій погляд, йде не на користь розвитку футболу в країні. Тому "Шахтар-3" грає в дорослій лізі. Звичайно, гравцям цієї команди важко бути серед лідерів. Але таке завдання не стоїть перед тренерами і футболістами цієї команди.

На схід від Едему, або Якби каміння говорило

«Шахтар» (Донецьк) 1983 р.н. Середня оцінка продуктивності випускників — 4, 09375 (з 10 можливих)

Олександр Бурий

Ринат Єсипенко

Сергій Гаманенко

Роман Гаврилов

Владислав Голоперов

Дмитро Конончено

Владислав Голоперов

Андрій Конишев

Ніхто ніколи не цікавився, який же насправді відсоток вихованців дитячо-юнацьких спортивних шкіл, врешті-решт, трансформується у футболістів-професіоналів. Та чи важливо це в глобальному сенсі? Звісно, якщо ваша рожева мрія — побачити свою дитину професіональним футболістом, то вас ця статистика цікавитиме в першу чергу.

Але якщо ви просто хочете, щоб ваш нащадок був фізично здоровим, не тинявся вулицями без мети, не сидів днями за "компом" — ваш шлях обов'язково повинен пролягти до воріт якогось спортивного гуртка, секції чи чогось подібного.

Втім, скільки б ми зараз не говорили про позитивний вплив фізичної культури, головним завданням дитячих тренерів є виховання футболістів для команд різних рівнів, бажано — найвищих, і чим більше професіоналів тренер виховав, тим краще для репутації самої ДЮСШ і репутації тренера, зокрема.

Коли виникає думка, кого порівняти, завжди хочеться робити це на найвищому і найпринциповішому рівні. Отже, "Динамо" та "Шахтар" якось самі по собі спливають на думку.

Довго міркував я й над тим, яким саме чином порівнювати, аби уникнути суб'єктивізму. І вирішив, урешті-решт, якщо уникнути його не вдається, то краще в нього зануритися з головою. Отож, після прізвища та опису ігрової кар'єри я виставлятиму оцінку "УФ". Робитиму це на власний розсуд, орієнтуючись лише на здобуту інформацію. Тому, якщо щось не так, вибачайте. І найголовніше — футболісти розташовані не за позиціями і не в алфавітному порядку, а з огляду на здобутки. Тобто, чим більше у футболіста здобутків, тим вище він перебуває, і навпаки. Отож, найуспішнішим вихованцем школи "Шахтаря" я вважаю Адріана Пуканича. Якщо ваша думка протилежна і ви хочете її висловити, пишіть на мій e-mail: sasha_oz@mail.ru. Оцінювання починається з десяти балів, які отримує найуспішніший гравець цього віку. В нашому випадку — це Пуканич. Загальнокомандний бал отримуємо шляхом додавання балів усіх футболістів і ділення їх на кількість цих футболістів.

І наостанок. Всі статистичні дані взяті з сайту Федерації футболу України, а тому, у випадку якихось помилок і при бажанні когось покритикувати, телефонуйте за номером +380 (044) 521—05—30 першому заступнику голови комітету дитячо-юнацького футболу Орехову Олегу Борисовичу (тим більше, що арбітражем він поки що не обтяжений). Якщо ж захочете щось доповнити, дружньо порадити, або запропонувати ще якусь цікаву тему для висвітлення — на номер +38 (044) 454—82—83 автору цього матеріалу.

ПУКАНИЧ Адріан Миколайович ("Іллічівець", Маріуполь).

На час випуску вважався найперспективнішим вихованцем ДЮСШ "Шахтаря", і на початку своєї професійної кар'єри повністю виправдовував аванси. Погравши два роки за "Шахтар"-2 та "Шахтар"-3, був заявлений за основу, де в сезоні 2002/2003 відіграв 14 матчів (912 хвилин). Регулярно залучався до ігор за молодіжну команду, а 2003 року, дев'ятнадцятирічним, дебютував за національну збірну України в матчі проти Греції. Далі — більше. Уже в другому своєму поєдинку за збірну Адріан забив гол у матчі проти Лівії (який закінчився з ганебним для нас рахунком — 1:1).

У сезоні 2003/2004 Адріану надавали шанси проявити себе, але тоді на його позиції діяв Звонімір Вукич (для серба то був, напевно, найкращий сезон — 10 забитих м'ячів) і в молодого "гірника" не вийшло пробитися до основи. Наприкінці того сезону тренером "Шахтаря" став Мирча Луческу, з яким команда і зробила перші кроки на шляху до "світлого майбутнього". На жаль, без Пуканича… Новий чемпіонат Адріан розпочав у маріупольському "Іллічівці" (щоправда, з другого кола, відсидівши перше на заміні в "Шахтарі"). Це був той легендарний сезон, коли Микола Петрович Павлов погодився з думкою уболівальників, які провели паралелі між сексуальною орієнтацією арбітра та Елтона Джона. У Маріуполі тоді зібралася дуже пристойна компанія: Олексій Гай, Сергій Закарлюка, Геннадій Зубов, Едуард Цихмейструк, Сергій Шищенко, Ігор Шуховцев, Володимир Яксманицький. Серед зірок українського футболу Адріан не загубився — 13 матчів, два голи. Наступний сезон виявився не таким вдалим — 680 зіграних хвилин (сім повних матчів) і жодного гола. Саме тоді почали проявлятися негативні риси Пуканича, які, врешті-решт, і не дозволили йому вирости в справді сильного гравця — повільність та м'якість.

У сезоні 2006/2007 Адріан перебрався до Полтави. "Ворсклу" на той час очолював видатний український тренер з Донецька Віктор Носов. Та й тут стати повноцінним гравцем основи в Пуканича не вийшло — за два сезони 20 поєдинків (зрозуміло, що в основі далеко не всі) і жодного гола.

У минулому чемпіонаті Адріан не значився у складі жодної команди. Ось що з приводу цього сказав сам футболіст: *"Я майже півтора року не мав ігрової практики. Потім було важко відновити втрачене. Щодо причин, то винен тільки я. Не маю жодних претензій до тренерів, під орудою яких працював. Ніхто мене не плавив, ніхто не забороняв мені грати у футбол"*. Важко сказати, що криється за цим. Назвемо це творчою відпусткою, бо з нинішнього чемпіонату Адріан почав грати за "Іллічівець", де він є стовідсотковим гравцем основи, а його гол на останній хвилині приніс "іллічівцям" перемогу над "Закарпаттям" в Ужгороді.

Оцінка "УФ" — 10.

ЛЕВИГА Руслан Іванович ("Чорноморець", Одеса)

Уродженець Куп'янська лише в останньому, випускному, класі перебрався до Донецька. Часу для адаптації хлопцю не знадобилося — 16 забитих м'ячів у сезоні! Втім, ці досягнення не стали для тренерів головної команди переконливими — жодної хвилини за основний склад хлопець так і не зіграв, обмежившись сидінням на лаві запасних у кількох матчах. У чому причина? Можливо, в тому, що Руслан завжди був нестабільним: граючи за "Шахтар"-2 та "Шахтар"-3, він практично не забивав, вистрілюючи лише на свята. Наприклад, хет-трик полтавській "Ворсклі"-2, дубль запорізькому "Торпедо", знову хет-трик сумському "Фрунзенцю-Ліга". Коротше кажучи, за сезон набігло більше десяти м'ячів, але, в основному, ось таким чином. Нині Руслан грає за одеський "Чорноморець", де є основним гравцем, а до цього були київський "Арсенал", борисфенівський "Борисфен" (під час ігор за який про Руслана й почали говорити як про талановитого футболіста), маріупольський "Іллічівець" та полтавська "Ворскла".

Оцінка "УФ" — 8,0.

БУРИЙ Олександр Васильович (без команди)

Сашко після закінчення футбольної школи, як і більшість його одноліток, зробив крок сходинкою вище і почав грати за "Шахтар"-3 (а інколи — й за другу команду, яка на той час виступала в першій лізі). Чотири роки надій на потрапляння до першої команди закінчилися переходом до ПФК "Олександрії". У першому своєму сезоні поза Донецьком Олександр наче ожив — він був основним гравцем олександрійців, а команда посіла третє місце в своїй групі (щоправда, відставання від "Кримтеплиці" склало аж 20 пунктів). Того сезону Бурий забив шість м'ячів. Голеві звитяги надзвичайно сподобалися тодішньому тренеру ужгородського "Закарпаття" Петру Кушлику, і донечкчанин поїхав на інший кінець України (зрозуміло, що всі мандри Сашка — це так звана оренда). "Закарпаття" того сезону "впевнено" (як вони це люблять робити) вилетіло до першої ліги, а на рахунку Бурого не було жодного забитого м'яча.

Отак і мандрував Сашко з командою-ліфтом, більш-менш граючи, але практично не забиваючи. Напередодні цього сезону колектив очолив епатажний наставник Ігор Гамула, який добряче перетрусив склад, супроводивши все це словами: "Хто мене не зрозуміє, той залишить розташування команди". Як бачите, Бурого в складі не виявилося. Мабуть, щось не зрозумів…

Оцінка "УФ" — 6,5.

МАКЛАКОВ Олександр Володимирович ("Зірка", Кіровоград,)

У сезоні 2004/2005 залишив систему "Шахтаря", перейшовши до ПФК "Олександрія", яка тоді грала в другій лізі (614 зіграних хвилин, один гол). Далі його шлях був стабільним — кожного року нова команда. Щоправда, що в жодній з цих команд він не "гуляв", тобто ігрову практику мав і гроші відпрацьовував. Ось вам шлях шао-ліня: "Сталь" Д (96, 0), "Кримтеплиця" (1606, 1), "Сталь" А (2603, 1), "Десна" (911, 2), "Зірка" (286, 0). У кіровоградській команді Олександр і досі перебуває на контракті. До речі, на офіційному сайті "Зірки" www.fczirka.com.ua ви можете проголосувати за Сашка, допомігши йому стати найкращим захисником команди 2009 року. Я це зробив і виявився дванадцятим прихильником вихованця донецького "Шахтаря". А лідирує нині молодий, випускник ДЮСШ луцької "Волині", 19-річний Павло Чорномаз.

Оцінка "УФ" — 6,0.

КУНДЕЛЬ Максим Володимирович (МФК "Миколаїв")

Ще в 17-річному віці, граючи в дитячо-юнацькій футбольній лізі (ДЮФЛ), Максим залучався до ігор "Шахтаря"-2, який тоді перебував у першій лізі (я вже не кажу про постійну ігрову практику в третій команді "гірників"). Та кілька у системі донецького клубу не призвели до хоч найменшого кар'єрного зростання, і в сезоні- 2003/2004 Максим перебрався до вінницької "Ниви". Звісно, на правах оренди. Потім грав в "Олександрії" і тернопільській "Ниві". Робив спробу закріпитися в одеському "Чорноморці", але безуспішно. Зараз грає за МФК "Миколаїв", в другій лізі. Наприкінці сезону завоював місце в основному складі.

Оцінка "УФ" — 5,5.

ЄСИПЕНКО Ринат Олександрович ("Тюмень")

Після закінчення "гірняцької" футбольної школи відіграв два сезони в другій лізі за "Шахтар"-3, записавши до свого активу аж 43 ігрові хвилини. Далі його кар'єра розвивалася так: ФК "Москва" (дублери, 12 матчів, сім пропущених м'ячів), "Спартак" (Щолково, 1, —4), "Смєна" (Комсомольськ-на-Амурі, 25, —19), "Алнас" (Альметьєвськ, 17, —28).

Зараз грає в другому російському дивізіоні (Зона "Урал-Поволжя") за команду "Тюмень" (шосте місце по закінченні сезону). Втім, словом "грає" сидіння на лаві запасних. Ринат за цей сезон не зіграв жодного матчу. Цікавий факт: у нинішній команді Рината грає футболіст на прізвище Ахметов! Якщо об'єднати зарплати хлопців, чи зможуть вони конкурувати з Ринатом Леонідовичем? Це був жарт.

З приводу перспектив Єсипенка в команді наведу невеличкий уривок з інтерв'ю президента "Тюмені" Олександра Попова: *"Яку лінію, на ваш погляд, потрібно підсилити? — Я вважаю, що всі лінії треба підсилити. У першу чергу — воротарську"*.

Оцінка "УФ" — 4,5.

ГОЛОПЬОРОВ Владислав Юрійович (без команди)

Першим не "шахтарським" клубом Владислава стала луганська "Зоря", де він був майже гравцем основного складу. Перше коло сезону-2006/2007 луганці провели просто ганебно (свідчення чого сидіння на тренерській лаві аж чотирьох наставників). На зимову перерву команда пішла з новим тренером — Олександром Косевичем, який і запросив Голопьорова. Врешті-решт, луганці врятувалися. Втім, незважаючи на конче необхідний в даному випадку пафос, героєм порятунку став далеко не Владислав.

Більше того, з наступного сезону він опинився на лаві запасних і в основному грав за дублерів (встиг відзначитися одним голом).

Останнім матчем Владислава був поєдинок у складі "Славхліб", який виступає в чемпіонаті під егідою Асоціації аматорського футболу України.

Оцінка "УФ" — 4,5.

УЛАНОВ Олександр Сергійович ("Олімпік", Донецьк)

Ось уже чотири сезони Сашко грає за донецький "Олімпік". Не можна сказати, що він там основний, але ігрову практику має. А до цього були: ПФК "Севастополь", "Угольок" (Димитров), "Житичі" (Житомир) — на той час команди другої ліги, "депресивний" вже тоді сумський "Спартак".

Оцінка "УФ" — 4,0.

ГАВРИЛОВ Роман Володимирович ("Гірник-Іллічівець")

Закінчивши 2000 року ДЮСШ "Шахтаря", Роман продовжив кар'єру в складі "Гірника-Іллічівця", який тоді грав у першості Донецької області, а згодом — в аматорській лізі України. Перебував там Роман до 2006 року, а потім з'явився на другому кінці України — в Стрию, де провів один матч за місцевий "Газовик-Скала" (на хвилинку, шосте місце в першій лізі). У сезоні-2008/09 перед матчем 14 туру проти сімферопольського "Ігросервіса" в луцької "Волині" виникли непередбачувані проблеми з воротарями. Двоє кіперів — Дмитро Семченко та Юрій Федорчук травмувалися. Оскільки на той момент трансферне вікно було закрите, то дозаявити воротаря з іншої професійної команди не було змоги. І керівництво клубу внесло до заявки Гаврилова. Ось як прокоментували його появу фанати клубу на сайті луцької "Волині":

roma (Луцьк) [2008—10—25 18:24:05]

"Я з Ромою трінірувався в Дачному він класно стоїть вабще непарить".

Детальніше про перебування Романа в Луцьку, а також про інші цікаві моменти з його біографії, читайте в інтерв'ю нижче.

Оцінка "УФ" — 3,5.

ГАМАНЕНКО Сергій Геннадійович ("Титан", Донецьк)

До останнього, випускного класу Сергій тренувався в Луганському училищі фізичної культури і лише в сезоні-1999/2000 перебрався до Донецька. Кар'єра в професійному футболі розпочалася з третьої команди "Шахтаря". Далі були оренди в другосортних клубах нижчих дивізіонів на кшталт зниклих з футбольної карти сумського "Спартака", житомирського "Полісся" або луганського "Комунальника". Зараз Гаманенко грає за донецький "Титан", який півроку тому теж знявся зі змагань у другій лізі і виступає на аматорському рівні. Сподіваюся, що це буде остання команда Сергія….

До речі, граючим тренером донецького "Титана" є відомий в минулому футболіст Сергій Погодін.

Оцінка "УФ" — 3,5.

КОНИШЕВ Андрій Володимирович (закінчив кар'єру)

Пограв за друголігові (на той час) ПФК "Севастополь" та "Титан" (Армянськ) і в сезоні-2005/2006 зник з футбольного горизонту. Найвизначніша подія в кар'єрі — червона картка, отримана в 1/32 фіналу Кубка України в матчі проти "Кривбасу" (3:4). Як нам вдалося дізнатися, Андрій оселився в Армянську і займається нині автобізнесом.

Оцінка "УФ" — 2,0.

КОНОНЧЕНКО Дмитро Сергійович (закінчив кар'єру)

Ідентична футбольна кар'єра й у Дмитра. Щоправда, не така бурхлива — обійшлося без червоної картки… А так: "Полісся" (Житомир), "Зірка" (Кіровоград), "Динамо" (Хмельницький), "Олімпік" (Донецьк). Професійну футбольну кар'єру закінчив у сезоні-2006/2007.

Оцінка "УФ" — 2,0.

ГУСАРОВ Олександр Анатолійович (закінчив кар'єру)

З сезону 2000/2001 по сезон-2004/2005 грав за третю й другу команди "Шахтаря" почергово. Забив п'ять м'ячів. Потім пішов на "підвищення" до дублюючого складу. Останній його матч в сезоні проти луцької "Волині" — 75 зіграних хвилин і забитий гол. А потім…. Наскільки нам відомо, в хлопця була тяжка травма коліна, через яку він і закінчив кар'єру.

Оцінка "УФ" — 1,5.

ПЛЕСКАЧ Ігор Михайлович (закінчив кар'єру)

На момент організації ДЮФЛ Ігор грав за кіровоградську "Зірку", і лише на останній свій сезон в дитячій лізі перебрався до Донецька (разом із Максимом Кунделем та Дмитром Конончeнком). Тому й не дивно, що, побігавши за другу та третю "шахтарські" команди, Плескач повернувся до Кіровограда. "Зірка" на той час була аутсайдером другої ліги групи «Б», але футболіст зіграв там лише чотири матчі (три поразки та нічия), а потім, відбігавши ах 10 хвилин за броварський "Нафком", зник з футбольного обрію. За нашою інформацією, він закінчив активні виступи в футболі.

Оцінка "УФ" —1,5.

СПИРКО Роман Володимирович (закінчив кар'єру)

Перший досвід поза межами ДЮСШ Роман набув на аматорському рівні, в клубі "Славхліб", який грає на першість Донецької області. У першому ж матчі Спирко забив гол у ворота стаханівського "Динамо", але далі справи не пішли, й вихованець донецького "Шахтаря" перейшов до "Металурга". Це зараз команди почали конкурувати, а в ті часи вони дружили, й перехід Романа не став чимось надзвичайним — фарм-клуб для того й існує…

Та кар'єра Романа не заладилася й тут — три роки за дубль і два голи. Останній сезон на професійному рівні — 2003/2004.

Оцінка "УФ" — 1,5.

ЗІНОВЬЄВ Андрій Ігоревич

Відразу ж після закінчення ДЮСШ хлопець покінчив і з футболом.

Оцінка "УФ" — 0.

Олександр ОЗІРНИЙ.

Максим Кундель

Руслан Левига

Олександр Маклаков

Ігор Плескач

Адріан Пуканич

Роман Спирко

Олександр Уланов

Фото Андрія Зінов'єва знайти не вдалося

✧ **З ПЕРШИХ УСТ**

Роман ГАВРИЛОВ:

Важливо знайти «свого» тренера

Взагалі-то не дуже легке завдання шукати відомості про футболістів, більшість з яких відомими не стали, і кар'єри їхні розвивалися далеко від очей вболівальників. На цьому шляху дуже допоміг мені колишній випускник ДЮСШ "Шахтар" воротар Роман Гаврилов.

— У ДЮСШ "Шахтаря" я почав навчатися саме в той час, коли розвалювався Союз, — розповідає про себе Роман. — І хоча перший чемпіонат України був дуже сумним видовищем, нас, дітлахів, це не занадто переймало. Ми собі бігали, грали у футбол отримуючи від того насолоду.

— А які умови для тренувань були на тлі загальної руйнації?

— Враховуючи, що "Шахтар" у чемпіонаті Союзу доволі успішно грав у вищій лізі (про кубкові змагання я вже не кажу), умови можна визнати непоганими. Впевнений, що в тих обласних центрах, команди яких теж отримали право виступати у вищій лізі першого незалежного чемпіонату, справи були трішки гірші. Втім, не все було ідеально й у нас – "своєї" пилюки ми наковталися.

— А коли 1995 року Ринат Ахметов очолив донецький клуб, справи відразу пішли на краще?

— Я б не сказав, що відразу — поступово. Ринат Леонідович, мабуть, теж не з першого погляду захопився цією справою й запланував такий грандіозний проект, який, врешті-решт, вийшов. Але, безумовно, його прихід відчувався, і з кожним роком ми все більше й більше почали наближатися до європейського рівня.

— До речі, про "європейський рівень". Багато хто вважає, що вітчизняна система підготовки юних футболістів занадто закцентована на фізичних вправах, на шкоду техніці та тактиці…

— Щось у цьому є… Звісно, дуже багато залежить від тренера, але однозначно, що наші наставники інколи перегинають палицю з "фізикою". Візьміть, для прикладу, нинішню систему підготовки в Академії "Шахтаря", яку побудували голландці, – діти більшу частину тренувального часу "вовтузяться" з м'ячем. І чим меншого віку діти, тим більше часу приділяється технічним моментам.

Додам: якщо дитина хоче навчитися грати у футбол, то вона й сама буде готуватися. Хто заважає, наприклад, жонглювати? Взяв м'яч — і жонглюй!

— Чому ж тоді випускники не тільки донецької академії, а й будь-якої української ДЮСШ, не можуть досягти такого рівня володіння м'ячем, як ті ж бразильці?

— Тут я мушу погодитися з Мирчею Луческу, який в недавньому інтерв'ю сказав таку фразу: "Сіль ситуації в тому, що бразильські дітлахи, завдяки кліматичним умовам, мають можливість цілий рік грати в футбол на траві. Українським же доводиться на зимовий період перебиратися в зали".

Зі свого досвіду можу сказати, що в залах інша специфіка: навантаження йде на інші м'язи, незвичний відскок м'яча тощо.

Утім, від генетичного фактора не втечеш. Недаремно ж було доведено, через певні особливості темношкірі баскетболісти в будь-якому разі краще гратимуть у баскетбол. Можливо, бразильці й краще антропометрично пристосовані до футболу, ніж інші.

— На той момент ви не були в команді основним кіпером, поступаючись Ринату Єсипенку, а як ви спілкувалися з ним поза полем?

— Та взагалі проблем ніяких не було! Ми всі були дуже дружні! Хтось із кимось більше спілкувався, з кимось — менше, але до якихось заздрощів не доходило, і конфліктів на цьому підгрунті не виникало. Хоча ситуацій різних було багато, в тому числі й неприємних. Пам'ятаю, троє хлопців з мого класу знімали разом квартиру, двоє з них пішли десь у місто, а коли повернулися, то не знайшли ні свого сусіда, ні власних речей. Але повинен зазначити, що це лише виняток, а загалом, атмосфера в команді була чудова.

— Хто з вашого класу вважався найталановитішим?

— У нас багато було обдарованих гравців! Інше питання, що не всі змогли продемонструвати весь свій потенціал. На сьогодні найбільших висот у футболі досягли Левига та Пуканич, але той же Адріан (Пуканич. — **Авт.**) частенько сидів на "банці" і взагалі розкрився лише в другому колі чемпіонату ДЮФЛ.

— Одразу ж після закінчення "гірняцької" ДЮСШ більшість ваших товаришів почали грати за "Шахтар"-3 та "Шахтар"-2. Ви ж обрали інший шлях, перейшовши до "Гірника-Іллічівця". Чому не залишилися в системі донецького "Шахтаря"?

— Тут усе просто. Враховуючи, що я не був основним воротарем команди, та, до того ж, кіперів у тому ж

"Шахтарі"-3 вистачало ще з попередніх випусків, мені сказали, що грати я, найімовірніше, не буду і було б розумно для мене підшукати колектив, в якому я постійно грав би. Ось так я й опинився в "Гірнику-Іллічівці". Спочатку ми виступали на першість області, а потім заявилися до аматорської ліги.

— На той час Донецьк у другій лізі презентували кілька команд, той же "Титан", наприклад. Чому ви не захотіли спробувати себе на професійному рівні?

— "Титан"..? Розумієте, це було б те саме, що обміняти шило на мило. Чим, за великим рахунком, відрізнявся "Титан" від моєї команди? Та нічим! Ми частенько проводили з ними поєдинки, і вони проходили за рівної боротьби. А одного разу ми їх навіть перемогли 3:0. Тобто, така зміна клубів не призвела б до кардинального поліпшення моєї ігрової майстерності.

— Але ж можливість заграти на високому рівні у вас все-таки була. Чому ви її не використали?

— Ви маєте на увазі луцьку "Волинь"? Так, минулого сезону на початку чемпіонату в них "зламалися" обидва кіпери, і мені запропонували спробувати себе. Я поїхав туди, але… теж зламався – розрив м'язів передньої частини стегна. Віталій Кварцяний мені сказав, що, коли вилікуюсь, можу знову приїхати. Але коли я одужав і ще раз зателефонував до Луцька, мені сказали, що "вже не треба".

— Вам нині двадцять шість років. Можете знайти відповідь на запитання, чому не вдалося заграти на найвищому рівні?

— По-перше, я вважаю, що будь-який футболіст повинен знайти "свого" тренера. Людину, яка б у нього повірила. Я поки що свого не знайшов…

А по-друге, що означає "не вдалося заграти на найвищому рівні"? Мені ще тільки двадцять шість і я не втрачаю надії. Кіпери взагалі пізно дозрівають. Ось зараз зима, команди їдуть на збори. Спробую свого щастя і я!

— Ну, що ж, Романе, бажаємо вам удачі в Новому році, а як подарунок під ялинку кладемо віртуальне запрошення від команди прем'єр-ліги. Нехай воно трансформується для вас у реальне!

Олександр ОЗІРНИЙ.

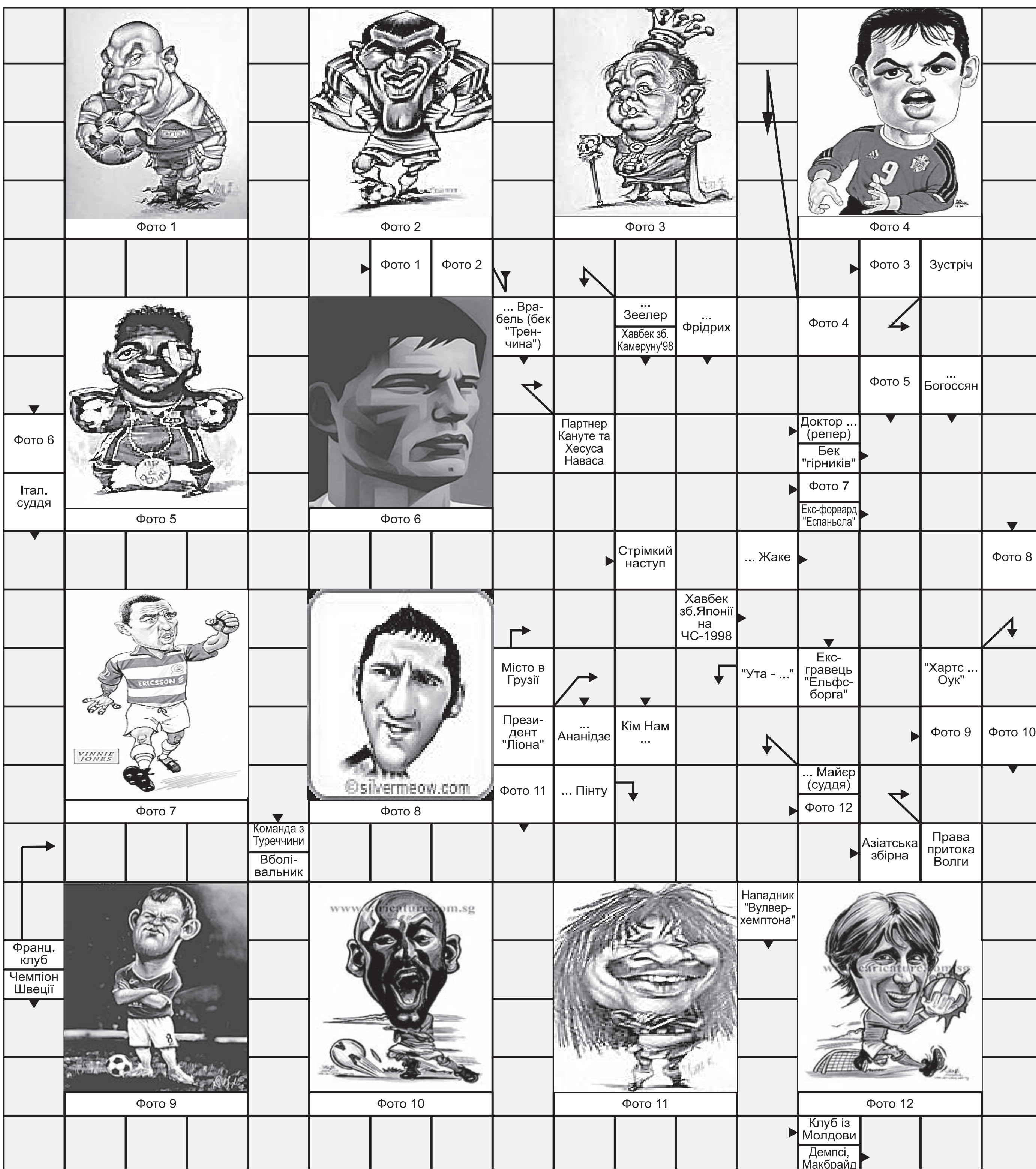

Музей Лобановського: перший крок

Не минуло й року відтоді, коли до нас в редакцію завітав однокласник Валерія Васильовича Лобановського Жорж Кирилович Тимошенко з ідеєю створити музей Лобановського в школі, де навчався великий тренер.

Нині маємо чудову нагоду підняти келихи не тільки за Новий рік, а й за новий етап у створенні нашої футбольної історії. 25 грудня відбулося урочисте відкриття музею. Дружина Валерія Васильовича Аделаїда Панкратівна, озброївшись ножицям, дала хід надзвичайно необхідній справі. Як з'ясувалося, підтримка з боку пані Аделаїди була не тільки моральною. І вкотре відзначаємо, що благодійні діяння — справа рук здебільшого ентузіастів, у яких бажання значно більше, ніж грошей. А ті, в кого гроші, вкладають їх, очевидно, у щось важливіше.

СКАНВОРД № 323. НОВОРІЧНИЙ

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Жорж ТИМОШЕНКО:

Все, що планували, виконали!

— Жорже Кириловичу, ще рік тому у вас була лише ідея — нині ж маємо повноцінний музей. Ви задоволені?

— Безумовно! Все те, що ми планували, виконано майже на сто відсотків. Втім, є певні нюанси. Але почну спочатку. Коли я звернувся до "Українського футболу" з проханням допомогти з інформаційною складовою відкриття музею, в нас (групи ентузіастів—однокласників Валерія Васильовича) було три завдання. Відкрити меморіальну дошку, музей та назвати середню школу № 319 іменем Валерія Лобановського. Всі три завдання повністю виконані. Більше того! Тепер зупинка біля школи називається "Школа ім. Валерія Лобановського".

— Пригадую, ви розповідали про бажання випустити медаль та значок на честь Лобановського…

— На жаль, цю ідею ми не змогли втілити в життя — грошей не вистачило...

— Але в тому ж таки інтерв'ю нашому виданню ви розповідали про вашу зустріч з президентом ФК "Динамо" Ігорем Суркісом. Що було далі?

— Та ми з ним після того навіть не розмовляли. Я йому й писав кілька разів, і намагався на прийом записатися, але, на жаль... Утім, "Динамо" не залишилося зовсім осторонь — презентувало нам два прапори: український та динамівський, а також м'яч і клубну футболку з автографами гравців команди.

— То де ж тоді гроші взялися на музей і скільки треба було на все про все?

— Гроші нам дала дружина Валерія Васильовича Аделаїда Панкратівна. Коли мої пошуки й намагання добитися прийому в Ігоря Михайловича (Суркіса. — **Авт.**) зайшли в глухий кут, я прийшов до Ади, а вона мене й запитує: Жорже, а скільки грошей треба, взагалі? Я кажу: півтори тисячі доларів. Ось так і знайшлися гроші...

До речі, хотів би ще висловити величезну подяку директору державного видавництва "Преса України" Володимиру Григоровичу Олійнику. Річ у тім, що ось ця парта — це точна копія парти, за якою сидів Валерій Васильович Лобановський. Де ми тільки й намагалися її зробити! Всюди щось не клеїлося, аж доки я не пішов до Володимира Григоровича Олійника з кресленням. Через місяць парта була готова! Ось так, можна сказати, не лише по знайомству, а й з позицій людяності й духовності справу було вирішено. До слова, я сам пропрацював на "радянці" (раніше державне видавництво "Преса України" називалося "Радянська Україна", і всі старожили кажуть, за звичкою, "радянка". — **Авт.**) 27 років, спочатку в друкарні, а потім — у конструкторському бюро.

— Директор школи Світлана Колесникова сказала, що робота над музеєм не скінчиться ніколи. Які у вас плани щодо його розвитку?

— По-перше, ми плануємо долучити музей до маршруту визначних пам'яток для туристів. А по-друге, хотів би звернутися до всіх, у кого є чим поповнити наш музей. Ми були б дуже раді будь-якій допомозі. І плануємо біля кожної принесеної речі ставити табличку, завдяки кому вона перебуває в музеї.

Олександр ОЗІРНИЙ.

Наступний номер «УФ» вийде у вівторок 5 січня.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

Головний редактор Т. М. ФЕДОРЕНКО
Черговий по номеру О. В. ОЗІРНИЙ
Видруковано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025195.
Індекс 60994.